

Tror du på människan?

När jag var ung trodde jag att mänsklighetens brister berodde på avsaknad av tro på människan. Utan tro på mänskligheten finns det inget att leva upp till och inte heller någon strävan efter att göra det goda. Varför bry sig då? Det är bara idiotiskt och alla troende kallades för naiva, ideallister och varför inte fanatiker. De som ville leva efter moraliska lagar som förädlar människan och gör henne andlig. Helt klart är det så att det finns en kamp i tillvaron som går ut på att erövra eller att förlora, sen kommer den stora frågan. Vaddå? Vad är vi rädda för att förlora? Tron på mänskligheten eller på att det goda är starkare än det onda och innerst inne är alla människor goda? Kanske är det denna tro som vi har svårt att ersätta med något annat. I min ungdom trodde jag att det var bristen på tro på det goda som gjorde världen ond. Alltså mitt bidrag var att tro på varje människa som kom i min väg. Min tro var enkel: var schyst mot någon så är den schyst tillbaka, vågar du lita på någon och bli sårbar så väcker du viljan att vara ärlig tillbaka, ger du någon ditt stöd så får du ett stöd tillbaks. Tillvaron måste komma i balans genom att vi tror och litar på varandra. Om inte det sker så uppstår kaos. Så blev jag vuxen och fick inse att de flesta människor är livrädda för att leva. Vi kan alla drabbas av förluster. Vi klarar inte av våra lån, bilar, båtar, hus går förlorat och vår status går i spillror och vännerna undviker oss. Vi är inte längre självklara gäster på festerna. Det blir tomt och vi hamnar på skuggsidan där det är svårt att tro både på kärleken och på meningen med livet. Vad blir livet då? Magsår och skilsmässa? Någoting händer och det blir svårt att tro på det goda livet, i varje fall det egna livet. Ambitionen att vilja bidra till ökad balans med tro på mänskligheten blir stillastående. Energin är satt under nedkylning. Det är svårt att se någon utväg. Särskilt när vårt land befolkas allt mer av flyktingar som flyr för sina liv undan krig och död. Hur skall det gå? Kan vår kaka delas och räcka åt alla? Världens problem har blivit våra och vår egen värld är inte den enda på vår del av jordklotet. Det är som om vi är kallade upp till bevis. Vad tror vi på? Är det möjligt att fortfarande tro på mänskligheten, i så fall måste denna tro omsättas i handling om ack så liten så ändå ett bidrag. Kan det vara så enkelt att det handlar om en pratstund med grannfrun som annars är så ensam? Att våga säga ”hej” till någon som inte talar svenska, eller bara försöka föreställa sig vad det skulle innebära att förlora allt. Hus, släktingar och vänner, arbete och alla saker som bär med sig minnen. Att förlora allt för att rädda sitt liv och gå en okänd verklighet till mötes. Det är dessa människor som drivs av en stark tro på vår mänsklighet. Därför är de här. Vågar vi svika dem?

*Per-Arne Bengtsson, präst i Svenska kyrkan
mejl: per-arne.bengtsson@svenskakyrkan.se*